

ALSZOL, VAGY ARATSZ? FORRADALMASÍTSD A PÉNZÜGYEID! – 6.

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. június 23.

Nagy örömmre szolgál, hogy folytathatom azt a tanítássorozatot, amit elkezdtem pár héttel ezelőtt, már a hatodik részét fogod hallani A forradalmasítsd a pénzügyeid! című sorozatnak. A mai tanításnak azt a címet adtam, hogy: *Alszol, vagy aratsz?* A kérdés egy kicsit provokatív, egy kicsit elgondolkodtató. Szeretném ezt kibontani annyira, amennyire lehetőségem lesz a mai napon. Nagyon-nagyon sok mindent szeretnék elmondani ezzel kapcsolatban, de gyanítom, hogy nem fog beleférni minden a mai napba. Nagyon mély a témánknak ez a része is, sőt, ez az egyik kedvenc részem a kedvenc témámon belül, ezért, ha nem löttök le, addig beszélek erről, amíg ki nem húzzátok a mikrofont a konnektorból.

Komolyra fordítva, szeretném, ha egyből lapoznátok Ézsaiás könyvének 1. fejezetére és a 19-es verssel fogjuk kezdeni. Szeretném felhívni itt a figyelmedet arra, ha most kapcsolódsz be ebbe a sorozatba, bátorítalak, hallgasd vissza a sorozat előző részeit az elejétől kezdve, mert valamelyest ezek a tanítások egymásra épülnek és úgy lehet igazán teljes, jó képet nyerni ezzel kapcsolatban és megértést és kijelentést, ha azokat a dolgokat, amiket itt hallasz, azokat megfontolod, gondolkozol rajta, elméledsz rajta. Jó értelemben véve megkritizálsz, tehát megnézed az Igében, hogy valóban úgy van-e, ahogy a pásztor mondja. Valóban jól magyarázza a pásztor? Valóban, amit mond, az úgy van, ahogy ő mondja? Nincs itt valami félreérthető dolog? Vagy esetleg valamit másképpen kell nekünk gondolnunk? Nézz utána te is! Nem kell mindent elfogadnod, ami itt elhangzik, ugyanakkor, ha valamivel esetleg nem értesz egyet, vagy nem érted, akkor nyugodtam gyere hozzám. Beszéljük meg, hogy amit értesz, azt hogy érted, amit nem értesz, azt pedig miért nem érted, vagy miért érted esetleg félre.

Ami elhangzik itt, azt mi teljes mellszélességgel vállaljuk, kiállunk mellette és mint gyülekezet, mint egyház, mint értéket képviseljük. Többek között azt, hogy a megváltásban Isten megváltott minket a bűneinktől, megváltott minket a szegénységtől és megváltott a betegségtől is. Ezt mi hisszük, ez mellett kiállunk, ezek mellett érveket hozunk fel, ezek mellett rengeteg igeverset sorakoztatunk fel. Megbeszéljük azokat az igeverseket is, amelyek úgy tűnnek első olvasásra, mintha ezek ellen beszélnének. De egyensúlyba hozzuk ezeket, hogy megláthassuk, mi Isten akarata ezzel kapcsolatban. Te is ásd magad mélyre, mert Isten akarata, hogy anyagi értelemben jómódban élj. Minden eddigi, több évszázados vallásos tévtanítás ellenére is bátran hirdetem ezt. Isten akarja azt, hogy te egészséges legyél. Akarja, hogy szabad legyél mindenféle bűntől, mindenféle tehertől és a szegénységtől is. A Biblia az Ószövetségben nagyon durva szóval jellemzi a betegséget és a szegénységet is. A zsidóknak kinyilatkoztatásként mondja azt Isten, hogy: Népem, a betegség és a szegénység rajtatok átok. Nem áldás. Nem Istentől jövő jó. Nem arra adtam én azt nektek, hogy azzal valamit kiformaljak a ti jellemetekben és nem is tőlem van. Nem én átkoztalak meg vele benneteket, hanem e világ istene. A bűnbeesés következménye, a bukott világnak a következménye mindaz, ami teherként ott van az emberen.

De jött Jézus és megváltott minket az átok alól. Nekünk nem kell sem betegségben, sem szegénységben élnünk, és bűnben sem kell élnünk, mi már újszövetségi emberek vagyunk. Annak ellenére így van ez, hogy időnként bűnbe esünk, időnként bizonyos betegségtünetek megkísértenek és bizonyos hiányok időről időre felléphetnek az életünkben, de ezeknek nincs joga jelen lenni az életünkben és tudnod kell Isten akaratát ezzel kapcsolatban, mert ha tudod, akkor ellen tudsz neki állni. Ha nem tudod, mi Isten akarata, akkor elfogadod: hát ezt mérte rám a sors, ezt osztották nekem fentről, ilyen a kártyajárásom. Valaki így fogalmaz, valaki azt mondja, hogy ilyen az én karmám. Ezek mind-mind okkult, megtévesztő, sőt vallásos dogmák, amelyek az Ige tükrében nem állnak meg.

Erről szól többek között ez a sorozat, amelynek ma már a hatodik részét hallod. Beszéltünk a szív állapotáról. A legfontosabb és ez minden alkalommal a középpontban van. Beszéltünk a

magvetésről, beszéltünk az adakozásról, az adakozás hozzáállásáról, az adakozó szívről, a mértékről. Nagyon sok mindenről beszéltünk és most eljutottunk valamelyest oda, hogy most már el kellene kezdeni észrevenni azt, hogy ezt mind le kéne aratni. Mert sokan éltetek nagyon-nagyon bőkezű adakozó életet az elmúlt években, évtizedekben és mégsem láttatok meg az aratás bőségét. Miért? Miért van az, hogy sok keresztény testvérünk, akinek a szíve egyenes, akinek a szíve tiszta és adakozó és jó mértékkel, örömmel ad, mégsem aratja le azt, amit a vetése alapján, mint megtérülést learathatna? Hogy lehet az, hogy keresztények mégis falakba ütköznek, vannak anyagi problémáik akár időről-időre, akár évtizedeken keresztül, egyik hónapról a másikra élnek és nem látják, nem tapasztalják meg Istennek azt az átütő anyagi csodáit és erejét, ami egyébként jog szerint hozzájuk tartozik.

Miért vannak szegény keresztények? Nem kellene, hogy szegény keresztény legyen a földön, egy sem. Annak idején Jézus azt mondta: Szegények mindig lesznek köztetek. De nekünk, keresztényeknek jól kell a pénzt kezelni. Az életünk nagy részére befolyással van a pénz. Nem kell nekünk ilyen hamis, vallásos mázzal bevonni magunkat, hogy a pénz egy gonosz dolog. Mi ezt nem érintjük és fúj és nincs hozzá közünk! Ne legyél már ostoba! Hogyne lenne közünk! A ruha, ami rajtad van, az is pénzbe került, az étel, amit reggel megettél, az is pénzbe került. A hideg, ami kering a falban ma, az is pénzbe kerül és ha bemész egy boltba, mindenhol, minden boltban a pénzedet akarják.

Itt, a gyülekezetben nem a pénzedet akarjuk és Isten sem a pénzedet akarja elsősorban, hanem a szívedet és amikor a Vele való közösségben elmélyülsz, akkor meg fogod látni, hogy átveszed azokat a tulajdonságokat, amelyek Istenben vannak és te is olyan adakozó leszel, mint amilyen adakozó Isten. Viszont Rá nem csak az adakozás jellemző, hanem az aratás is, mint ahogy mindannyiunkat, minket is learatott magának. Ő tudta, hogy ezt hogyan csinálja, hogyan tegye, nekünk is meg kell tanulnunk. Ott van az ígélet az Ézsaiás 1,19-ben, ahova odalapoztatok már, ahol azt olvassuk, hogy:

Ézsaiás 1,19.

19. Ha hajlandók és engedelmesek lesztek, e föld javaival éltek;

Ha hajlandók és engedelmesek lesztek, e föld javaival éltek. Tehát azt jelenti, hogy ha te hiszel Istenben, akkor automatikusan bármi történik az életben, a föld javaival fogsz élni? Nem! Egyáltalán nem. Mert van itt egy szó, ami nagyon sok ígéretnél ott szerepel az ígélet előtt, ami úgy hangzik, hogy: HA. Ha. Ha hajlandók és ha engedelmesek lesztek, e föld javaival éltek. Jog szerint már a miénk, Krisztusban ez már hozzánk tartozik, Isten ezt már nekünk adta. A gyarapodást és a bőséget, a gyógyulást, a békességet, az örömet, a szeretetet, mindent nekünk adott. Ugyanakkor nekünk kell belépni arra a földre és nekünk kell azt birtokba venni. Mint ahogy a zsidóknak azt mondta Isten: nektek adtam a Kánaán földjét, menjetek azért be és vegyétek birtokba és itt volt a probléma a zsidóknál, hogy nem mentek be és nem vették birtokba, mert hitetlenek voltak. Mert féltek. Mert megijedtek, hogy milyen gazdasági körülmények vannak. Amilyen gazdasági inflációs válság van, hát így most nem lehet gyarapodni! Amilyen a nyugdíjrendszer, így nem lehet gyarapodni. Amilyen az éppen aktuális világgazdasági helyzet, hát így nem lehet gyarapodni!

Hol van ez az Igében? Hol van az Igében az, hogy Istent korlátozni tudja e világ rendszere? Be tudná-e bárki bizonyítani a Bibliából, hogy életünk minden területének 100%-os részében alá kell magunkat vetnünk a világ rendszerének a működésének, a szellemiségének? Nincs ez az Igében. Természetesen e világban élünk, a meleg mindenkinek meleg, a hideg mindenkinek hideg, az eső mindenkire ráhullik, ha kimegy, ha hívó, ha nem hívó, de itt van egy ígélet. Ha hajlandók és engedelmesek lesztek, e föld javaival éltek és nincs mellette apróbetűs rész, hogy ha gazdasági világválság van, akkor zárójelbe tesszük azt, hogy akkor nem tudlak megáldani gyermekem, akkor erre nincs lehetőség. Kicsit legyél türelmes! Türelmesnek kell lenni bizony nagyon sokszor, de az az igazság, hogy minden egyes igeversnek van egy isteni oldala és van egy emberi oldala is és a saját rész elmulasztása esetén nem várható el az, amit az Ige ígér és erről szeretnék beszélni ma.

A saját rész az, ami a szűk keresztmetszet sokszor abban, hogy anyagilag tényleg a jómódba belépünk-e ,vagy nem. A saját rész. Életünknek nagy részét azzal töltjük, hogy várakozunk valamire. Jakab apostol levelének 5. fejezetére lapozzatok, az jobban elmondja, mint ahogy én el tudom mondani. Ha láttad, ha nem láttad, ha tudod, ha nem tudod, most is vannak dolgok, amire vársz. Ha másra nem, a hó végi fizetésedre, vagy várod azt, hogy enyhüljön az idő, vagy várod, hogy helyreálljon a békesség a családotban. Vagy, hogy végre a gyermeked felvegye a telefont és megcsörgessen téged. Sokan várunk sok mindenre és sokszor várunk dolgokat, de itt azt mondja az Ige:

Jakab 5,7–8.

7. Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Ímé, a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg korai és kései esőt kap.

8. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van.

Látható a természetes világban az idő síkján az, hogy nekünk egy csomó mindenre várni kell és ha már ebben a tanítássorozatban vagyunk, ugye a magvetésről már többször szót ejtettünk az elmúlt hetekben. Amikor elülteted a konyhakertedben a magot, akkor várnod kell arra, hogy az a mag a földből kibújjon, felnőjön, megerősödjön, virágba boruljon és a termés kialakuljon. Nem azonnal történik meg. Sok mindenre várni kell és ahogy a Biblia meghatározza, az Ige mag. Amikor Jézus a magvetésről beszél, akkor az Ige elvetéséről is beszél. A te szíved a föld és a te földedbe, a te szívedbe az Igét el kell vetni. Ha nincs elvetve az Ige, akkor nem lesz igei termésed. Ha el van vetve az Ige a szívedbe, akkor is idő kell hozzá, hogy az meggyökerezzen és megerősödjön benned, hogy először mélyre hatoljon, aztán felnőjön és gyümölcsöt hozzon, ehhez idő kell.

Ezen a világon van egy időfaktor, amit nem tudunk kikerülni. Mindenkinek ugyanannyi ideje van, napi 24 óra. Valakinek ez sok, valakinek ez kevés, de az idő az fogy. Minden egyes feladatra, minden egyes Istentől jövő munkára, egy engedelmségre való felhívásra egy korlátozott időmennyiség áll a rendelkezésedre Istentől. Amit Ő mondott neked, mikor 15 éves voltál, könnyen van esély arra, ha most már 65 éves vagy, már régen lekéstél arról, hogy azt megcsináld. Vannak dolgok, amiket lehet pótolni, de vannak, amiket nem, mert eltelt az idő. Nem akarok senkit megijeszteni, de 50, 100, 150 év múlva egyikünk sem lesz itt. Ebből a földi életből kilépünk. Amíg itt vagyunk ezen a földön, nekünk meg kell tanulni jól várakozni. Mert egy csomó mindenhez várunk kell és a kulcs itt a Jakab 5,8. vers, ami azt mondja:

Jakab 5,8

8. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van.

Itt erre hegyezi ki az Ige a mondandóját, de ez igaz a vetés-aratás szellemi törvényére is, hogy idő kell ahhoz, amíg a magvetés aratássá és terméssé fordul. Maga a várakozás is – úgy gondolom – , hogy áldás kell, hogy legyen, mert ha nem áldás az, miközben várakozunk, akkor egy kínkeserves életet tudunk élni. Mert életünk jelentős részében várakozunk, hiszen az, hogy elvetünk valamit, az egy rövid ideig tart. Az, hogy learatunk valamit, az is viszonylag rövid ideig tart. A kettő közötti idő, az előtte és utána levő idő pedig várakozással telik. Ezt lehet jól is csinálni és lehet rosszul is csinálni. Az, hogy nincs azonnal eredménye annak, amit teszünk, nincs azonnal aratása, nincs azonnal gyümölcsözése, az nem jelent feltétlenül kudarcot. Isten maga is várakozott ránk, és türelmes velünk. Ezt meg kell tanulnunk, hogy a mi várakozásunk akkor lehet sikeres, ha a Vele való kapcsolatunkban megerősödünk, miközben várakozunk. Ezt elmondom még egyszer, mert ez a lényege a béketűrésnek és az aratásnak. Míg eljön az aratás ideje, miközben várakozunk a dolgokra, miközben várakozol az autódra, amit kértél, a gyermekedre, a férjedre, a feleségedre, akit kértél.

Tehát miközben várakozol, meg kell tanulnod úgy várakozni, hogy közben az Istennel való kapcsolatod elmélyüljön, mert ha nem mélyül el a Vele való kapcsolatod, akkor arra fogsz nézni, hogy amire vársz, az még nincs meg, pedig neked szükséged van és hiányod van. Ezért nagyon-nagyon jó dolog az, ha meglátjuk az Igében azt, hogy az Úr akarata és szándéka az, hogy miközben várakozunk, a kapcsolatunk erősödjön. Ezzel kapcsolatban van egy nagyon jó igever, az Ésaías

40,28–31. Nagyon közkedvelt Ige. Szeretném ezt most ide beilleszteni, még az igazi lényegi üzenet elé, mert úgy érzem, hogy ide ez most beleillik. Ez a közkedvelt és nagyon híres igevers így hangzik:

Ésaiás 40,28–31.

28. Hát nem tudod-é, és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad, és nem lankad el; végéremehetetlen bölcsessége!

29. Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasítja.

30. Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is.

31. De akik az Úrra várnak, erejük megújul, szárnynak kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!

Járnak, és nem fáradnak el. Halleluja! Ugye, milyen jó ez az igesor? Szeretnéd, hogy ez az ember legyél, aki itt a 28. versben le van festve, hogy futsz és nem fáradsz, szárnyalsz, mint a saskeselyűk, jársz és nincs semmi problémád. De látod-e azt, hogy a 28-as versben ezeket a tulajdonságokat még az Úrra mondja az Ige? Tehát az Úr az, aki nem fárad, az Úr az, aki nem lankad. Nézzük újra az Igét!

28. Hát nem tudod-é, és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad, és nem lankad el; végéremehetetlen bölcsessége!

A második része az Igének: nem fárad, és nem lankad el, végéremehetetlen bölcsessége! Kiről mondja ezt az Ige? Istenről. Utána mondja azt, hogy miközben te várakozol, vele közösségben vagy és ezt jól csinálod, mi lesz az eredménye? Hogy te is ilyenné válsz! Nem automatikusan rád ugrik azért, mert annyira jó, hogy te keresztény vagy. Hanem ezt jól kell csinálni. Az Úrra várakozni pedig nem azt jelenti, hogy hátradőlök a kanapén, fölteszem a lábaimat és nem csinálok semmit. Ez a várakozás itt egy aktív várakozás, nem egy passzív, lusta várakozás, hanem egy olyan várakozás, ahogy vár a pincér akkor, amikor odaáll az asztalodhoz és te rendelni akarsz. Nem egy széket hoz, aztán unatkozik és úgy várakozik, hogy kitaláld már, hogy mit szeretnél. Hanem aktívan várakozik rád, figyelve arra, hogy te mit mondasz.

Ez az, amit tennünk kell, hogy amikor várakozunk az Úrra, aktívan figyelünk arra, hogy Ő mit mond. Vár arra az Úr, hogy leadjuk a rendelést. A pincér vár arra, hogy leadjad neki a rendelést. Ő rád figyel. Rád figyel, rád összpontosít. Nem egy láblógató várakozás ez. Nagyon érdekes az angol nyelv, mert az angol nyelvvel a pincért így hívják, hogy *waiter*, várakozó. Nagyon jól kifejezi azt, hogy miről is van szó. Nekünk is így kell várakozni. Minél inkább jól csináljuk ezt, annál magasabbra emel minket az Úr.

Mondja ezt az Ige: szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk. A saskeselyűk magasan szállnak, nem olyanok, mint a pillangók, vagy a méhecskék. Tudom, cukik, meg aranyosak, meg virágról virágra szállnak, de nem azt mondja itt az Ige, hogy repdesni fogsz, mint a rózsaszín pillangó, hanem szárnyra kelsz, mint a saskeselyűk. Mi van, amikor magasan szállsz és a földön vannak a problémáid? Minél magasabban szállsz, annál kisebbek a nehézségeid, a problémáid, a hiányaid, a nyomorod, amit úgy élsz meg időnként, hogy micsoda körülményeid, micsoda fájdalmaid, micsoda kilátástalan helyzeteid vannak! Ha magasról nézel le rá, olyan, mint egy kicsi pötty a mi szőnyegünkön itt, nem is látszódik. Jelentéktelennek tűnik, ha magasan vagy. Aztán azt mondja itt, hogy futsz is, meg jársz is. Nagyon-nagyon kifejezőek ezek az igeversek és nagyon jó, hogy ha tisztában vagyunk azzal, hogy a mi részünk a várakozás. A mi részünk az, hogy várakozunk akkor, amikor a várakozás ideje van.

De van ideje a magvételnek, van ideje a várakozásnak és van ideje az aratásnak. Amikor magot kell vetni, akkor várakozni kell? Ez kérdés? Nem, akkor nem várakozol, akkor csinálsz valamit. Akkor teszel valamit. Amikor aratni kell, akkor várakozol valamire? Persze, hogy nem. Amit én megláttam az elmúlt pár tíz évben a keresztények életében, az ez a probléma, hogy amikor aratni kellene, akkor nem csinálnak valamit, hanem várnak. Uram, áldjál meg! Uram, én magot vettem, mikor jön már az áldás? Hulljon rám mennyei manna az égből, miközben ott az aratási idő. Ki kellene menni és csinálni kellene valamit! Azt, amit Ő mond, hogy ez által betakarítsuk a termést. Ez egy nagy probléma a keresztényeknél, mert azt hiszik, hogy a bőség a keresztény értelmezésben

gyarapodás, az arról szól, hogy magot vetek, aztán majd valahonnan jön az áldás. Ez így egy nagyon-nagyon leegyszerűsített, leszűkített, szűk keresztmetszetű, negyed igazság, mert egyáltalán nem ezt mondja az Ige, csak részben.

Mert amikor te elülteted a magot a konyhakertedben, akkor az mennyi ideig tart? Egy 50-100 négyzetméteres kertbe el lehet veteményezni 1-2 nap alatt. Előkészíteni a földet lehet, hogy egy hétig tart. Utána egy csomó időt várakozni kell és amikor jön az aratás ideje, akkor megint dolgozni kell, csinálni kell vele valamit. Menet közben pedig gazolni kell, permetezni, vagy azt se, ha biogazdálkodást végzel, de akkor is várakozol, de amikor aratni kell, akkor fel kell emelned a feneked a székből. Fel kell emelned valamit és valamit kezdened kell magaddal. Ki kell menned, más-különben lerohad a meggyed a fáról, lerohad a szamóca a töről. Különben megeszik a madarak a szőlőt, amikor már beérett. Ha te nem aratod le, Isten nem fogja helyetted learatni.

Ha így van ez a természetes világban, miért gondoljuk azt, hogy a szellemi világban ez nem így működik? Miért gondoljuk azt, hogy nekem csak az a dolgom, hogy adományt adok ide, oda, amoda, a gyülekezetnek, vagy ahova a Szellem vezet, megteszem ezt. Ha egyáltalán megteszi az ember ezt, mert sokaknál ez is probléma, mert idáig sem jutnak el, de ha megteszik, azt gondolják, hogy innentől kezdve minden Isteneen múlik. Ez egy téves elképzelés! Egy olyan szűk keresztmetszetű gondolkozásmód, ami miatt az áldásod ott van melletted, vagy elmegy melletted a lehetőség. Elmegy melletted az idő, vagy éppen alszol, amikor aratni kellene. Amikor ki kellene érte nyúlni, amikor hitben kellene járni, amikor meg kellene fogni valamit, amikor rá kellene tenni a kezéd valamire, akkor egyszerűen várunk, hogy majd csak lesz valami. Majd jön valami, majd egy testvér ad egy borítékot a zsebembe. Nyújtja a farzsebembe, vagy a belső zsebembe és majd így jön el az áldás.

Így is eljöhét. Én is kaptam már így áldást, meg adtam is már így áldást. Legyen is ez minden- napos közöttünk, de én arról beszélek, hogy a szellemi törvények működése közben nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt, hogy van egy idő, amikor magot kell vetni. Ez az idő egy adott idő. Amikor magot vetsz, akkor azt a megfelelő időben, a megfelelő helyre, a megfelelően előkészített talajba veted el, a tőled telhető legjobb minőségben és a legjobb módon. Azt írja a Prédikátor 11,4:

Prédikátor 11,4.

4. Aki a szelet nézi, nem vet az; és aki sűrű felleget néz, nem arat.

Aki arra néz, hogy most ez nem alkalmas nekem, most nekem másra kell, most nem érzem úgy, most ez igazából kényelmetlen nekem, most ennek nincs itt az ideje, úgy érzem, mert valami másra néz, az nem fog magot vetni. Ha nincs magvetés, nincs aratás sem! Tavasszal, vagy ősszel nem vetette el? Ó, én hitben járok, én hitember vagyok. Majd én imádkozom, megvallásokat teszek és majd jön az aratás! Nem így működik Istennek a királysága. Magvetés nélkül nincs aratás, de a magot a megfelelő időben, a megfelelő módon kell elvetni a megfelelő helyre.

Lehet a magot elvetni jó földbe, a köves helyre, az útfélre, a tövisek közé. Ezek a fő helyek. Aztán amikor az ember szeretne valamit enni, akkor vakarja a fejét, hogy hol is van ez. Aztán ott a másik rész, amikor elvetettük a magot a megfelelő időben és itt befejezzük. Megpihenünk a munkától és azt gondoljuk, hogy majd a meggy szépen legurul a fa törzsén, belegurul a kosárkába, a kosárka belépked a konyhába, ott megmossa magát, kimagozza magát, elteszi magát a fagyasztóba.

Mesefilmben, egy rajzfilmben ezt le lehet rajzolni és lehet ezzel az óvodásoknak mesét mondani, de ez nem így működik a világban, hanem van valaki, akinek a fát meg kell metszeni tavasszal, ha kell akkor a kártevőktől mentesíteni kell és van valami, amit te nem tudsz megtenni, te nem tudod a gyümölcsöt beérlelni. Te nem tudod azt, hogy hogyan lesz abból a virágból termés. Ez az, amit Isten csinál. Hagyjuk meg Istennek azt, ami az Ő feladata! De ami a mi feladatunk, azt meg Ő nem fogja kivenni a kezünkől. Vegyük példának a meggyet, mert most volt a meggy szezon. Akkor talán egy jó két hét áll a rendelkezésre. Ha korán szeded a meggyet, akkor zöld lesz, kemény, savanyú. Ha későn szeded, akkor vagy a madarak eszik le, vagy megrothad, vagy túléri. Tehát van egy bő kéthetes időszak. Mindegy, hogy van kedved vagy nincs, mindegy, hogy mire nézel, vagy mire nem nézel, az a meggyeszedési idő akkor áll rendelkezésre.

Lehet a búzát learatni most június végén, júliusban. El lehet ezt húzni szeptemberig is, de adigra a szemek kipattognak. A kukorica. Nem tudom láttad-e már, a le nem aratott kukoricát a szántóföldeken, hogy belepte a hó? Láttál-e már ilyen földeket? Én láttam, hogy ott fagyott meg.

Tehát van egy szűk idő, amikor magot kell vetni, van egy hosszú idő, amikor várakozni kell, és van egy viszonylagosan szűk idő, amikor aratni kell. Ez így van a természetes világban és bizony, ahogy a természetes világ működik, így van a szellemi világban is. Van azonban valami, ami hála Istennek igazság, hogy nem a szellemi van alárendelve a fizikainak, hanem fordítva. Ezért ki merem neked jelenteni, hogy szellemi értelemben, ha folyamatos a magvetésed, akkor eljutsz idővel oda, hogy folyamatos lesz az aratásod is és nem kell megvárni a tavaszt, az őszt, a telet, hogy magot vessél, vagy arassál, mert lehet folyamatosan vetni és folyamatosan aratni, ugyanakkor ez nem automatikus.

Nem tudom, hogy hányan vagytok olyanok, akik szeretnétek tudni azt, hogy ha valamit jól csinálsz, akkor tudod, hogy azt te jól csinálod? Ez azért jó, mert jó. Ha valamit meg rosszul csinálsz, akkor szeretnéd tudni, hogy rosszul csinálod? Vagy akarod-e azt folytatni még éveket, akár évtizedekig? Van egy csomó minden, amit végzünk éveken, évtizedeken keresztül, megrögzötteen, berögzötteen, mert így szoktuk, mert így tanultuk, mert ez a hagyományunk, ez a kultúránk és várjuk azt, hogy valami más eredmény legyen, mint amit idáig ez hozott nekünk. Ha valamit nem jól csinálunk, akarod-e tudni, hogy nem jól csináljuk? Legyen ez személyes? Te, ha valamit rosszul csinálsz, akarod-e tudni, hogy te azt nem jól csinálod?

Nem tudom, hogy a pénzügyeidben mi a helyzet. Nem tudom, hogy a családban mi a helyzet. Nem tudom a gyermeknevelésedben, a házasságodban, mi a helyzet. Hogy jutottatok oda, ahol most vagytok öt, tíz, harminc, ötven év után? A pénzügyeidben, a szolgálatodban, a munkádban, a gyermekeddel, a házasságodban és lehetne sorolni egy csomó mindent. Akarod-e tudni, ha valami nem jó? Akard tudni, ne dugd a fejed a homokba! Sok keresztény azért nem él anyagi jólétben egyébként, mert egyszerűen nem engedelmesek Isten elhívásának az életükben. Vagy azért, amit elmondott az Ésaías 1,19. hogy nem hajlandóak, vagy éppen nem engedelmesek, vagy éppen mind a kettő igaz rájuk, vagy az egyik.

Hajlandónak lenni engedetlenül, nem hoz áldást. Engedelmeskedni hajlandóság nélkül sem hoz áldást, mert nincs benne a hit, nincs benne a szeretet. Ugye beszéltünk erről sokat a sorozat elején. Ha nem vagyunk hajlandóak megváltoztatni a gondolkodásunkat, ez egy nagyon nagy akadálya lehet annak, hogy learassuk azt, amit Isten akar nekünk adni.

Van úgy, hogy azért nem aratunk, mert rossz az indítékunk, rossz a szándék, amivel adunk, mert csak kapni akarunk. Én csak azért adok, hogy én kapjak sokszorosát. Van, hogy tényleg nem a hit és nem a szeretet motivál. Van, hogy emberek nem tisztelik Isten Igéjét, nem tisztelik Istent a jövedelmük zsengejéből sem, a tizedükből sem, semmilyen adakozó életet nem élnek és ez is lehet akadálya annak, hogy annak a teljességnek a bőségében járjanak, ami jog szerint hozzájuk tartozik.

Aztán az is lehet probléma, ami miatt nem arat sok ember, hogy túl sokra értékeli és becsüli a világi dolgokat, de én úgy hiszem, hogy a gyarapodásnak az egyik kulcsa, vagy egyik előfeltétele, hogy kevésre becsüljük a világi dolgokat, hogy nem értékeljük túl azokat, amiket a világ tud adni. A világban lévő bőség, a világban lévő jólét, a világ kérdése, a kívánsága, a nagyzolása mind-mind arra jó, hogy levegye a figyelmünket a lényegről, Jézusról. Semmi baja nincs Jézusnak azzal, ha sok pénzünk van, azzal inkább van, ha zsugoriak vagyunk, ha kétszínűek vagyunk, ha manipulatívak vagyunk, ha kevélyek vagyunk. Aztán ott van egy másik probléma is, hogy nem az első helyre tesszük azokat, amik az első helyre valók. Van ugyanakkor egy jó pár dolog, amire szükség van ahhoz, hogy anyagilag jól éljünk, hogy anyagilag egyenesbe legyünk.

Azt mondod, hogy igazából arra van szükséged, hogy legyen egy jó munkahelyed, legyen egy jó fizetésed, vagy nyerni kéne a lottón és akkor meg van oldva a probléma sok évre előre, vagy örökölni kellene valakitől valamit. Egy amerikai nagybácsi, ha lenne, az boldoggá tenne. Ez pontosan a gazdagság csalárdsága. Amikor az ember azt hiszi, hogy a pénz megoldja a problémáit, akkor ez a gazdagság ámitása és csalárdsága. A gazdagság bizonyos fajta hatalommal is együtt jár, ez tény, de

nem oldja meg sem a betegségedet, sem a lelki dolgaidat, sem a jellemedet nem fogja megváltoztatni, egyszerűen csak felnagyítja mindazt, ami benned van.

Egy picit a múlt heti alkalomra visszacsatolva nagy igazság van abban, azt hiszem, hogy az emberek a pénzben bíznak és abban bíznak, hogy a pénzükkel meg tudnak vásárolni mindent, illetve sok mindent. A pénzzel el tudják érni azt, hogy kifizetik a számláikat, megveszik a gyerekeknek az ebédet, megveszik a bérletet, el tudnak menni nyaralni, meg tudják tankolni az autót, házat tudnak venni a gyerekeknek, stb. Ha a pénzben van az embernek a bizodalma, akkor ez a bizodalom jelentős mértékben megrendül akkor, amikor a pénz elkezd fogyni. Így az ember úgy érzi, hogy eddig volt hatalmam dolgokat megtenni, most pedig a hatalmam egyre kisebb. Ezért veszélyes az, hogy az ember a bizodalma a pénzbe fekteti, mert ha az Úrban van a bizodalma és Ő a te forrásod, akkor soha nem fogsz megrendülni. Ha a pénzben van a bizodalma, akkor nagyon könnyen megrendülhetsz. Még akkor is megrendülhetsz, ha a pénzed gyarapszik. Mert a sok pénz is lehet átok az ember számára, abban az értelemben, ha egy félelmet hoz magával, hogy ki fognak rabolni. Kamera kell, bika méretű kutyák kellene otthonra, körbe kell magamat vennem, hogy védelmezzenek engem. A sok pénz sok emberben azt szüli meg, hogy jaj, ne hogy kölcsön kérjen tőlem valaki! Ki vagyok én neki, az apja, hogy adjak neki? Tehát a sok pénz ezt is hozhatja. Ezért fontos, hogy az ember a jellemében, a lelkében, a bensőjében gyarapodjon és amikor ez megvan, akkor Isten tud párosítani mellé anyagi javakat is. Ez a szándéka és ez a terve is, hogy ez így működjön.

Ugyanakkor hitre van szükség, egy szellemi erőre van szükség, hogy az ember gyarapodni tudjon és a megfelelő időben, a megfelelő helyen, a megfelelő dolgokat kell tenni. A megfelelő módon kell engedelmeskedni Istennek. Ez a szellemi vezetés. Ez a szellemi vezetés, hogy amikor Ő mond neked valamit, amikor az a feladatod, hogy engedelmeskedjek, akkor én engedelmeskedem. Ez megint azt hozza magával, hogy de hát akkor nekem hallanom kell azt, hogy minek kell engedelmeskednem, nekem kapcsolatban kell lennem Vele, nekem szoros összefüggésben kell lennem Vele.

Ezzel megint egy problémára tudunk rámutatni, ami miatt az emberek nem aratnak, mert ez hiányzik. Nincs hang, amit hallanának Istentől, hogy minek engedelmeskedjenek és ha nem tudnak engedelmeskedni, akkor nem tud eljönni az engedelmisség áldása sem. Nem a problémákra akarom kisarkítani a mai üzenetet és nem csak az akadályokról akarok beszélni, bármennyire is így hangzik ez, de ezeket látni kell, ismerni kell, ezeket tudni kell. Fel kell ismerni, hogy ha valami gond van, ha probléma van, ha változtatni kell, akkor merjünk önmagunkkal szembenézni és azt mondani, hogy változnom kell! Valamit változtatnom kell!

Példabeszédek 10,4–5.

4. Szegényé lesz, aki cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig meggazdagít.

5. Gyűjt nyárban az eszes fiú; álomba merül az aratás idején a megszegyenítő fiú.

Érdekes ez az igever, nem? Salamon írja ezt, aki bölcsességet kért Istentől. Meg is kapta. Ez mellé kapott még akkora vagyont és akkora gazdagságot, akkora anyagi bőséget, hogy megszámolni sem tudta. Ő mondja azt, hogy szegényé lesz, aki cselekszik rest kézzel, a gyors munkások keze pedig meggazdagít. Na már most, ha némely keresztény testvéreink azt gondolják, hogy Isten nem akarja, hogy meggazdagodjunk, akkor gyakorlatilag ezzel azt mondják, hogy nem akarja Isten azt, hogy mi szorgalmas, gyors kezű, jó kezű munkások legyünk és azt akarja, hogy rest kézzel dolgozzunk.

Nem gondolnak bele keresztény testvérek abba, hogy mit mondanak azzal, amikor azt mondják, hogy nekünk tisztességes szegénységben kell élni. Az Ige nem ezt mondja. Az Ige azt mondja, hogy az szegényedik el, aki lusta. Az szegényedik el, aki nem hajlandó dolgozni, aki nem hajlandó megfogni valamit, nem hajlandó rátenni a kezét valamire és nem hajlandó valami termelő munkát végezni. Szegényé lesz, aki cselekszik rest kézzel, a gyors munkások keze pedig meggazdagít. Ez egy olyan szellemi alapelv, ami a királyságban igazság, hogy Isten királysága munkára épül, munkaalapú.

Ezt a munkát nem feltétlenül úgy kell értelmezni, mint ahogy a világban értelmezik, hogy bemész a gyárba, nyolc órát dolgozol a munkahelyeden. Hanem úgy, ahogy mondta ezt Ádámnak és Évának Isten a teremtéskor, a bűnbeesés előtt. Megteremtett a számukra mindent. Ott voltak a gyümölcsöző fák. Nem kellett nekik keményen robotolni azért, hogy gyümölcsöt teremjen a fa. Ott

volt készen nekik az ellátás, le kellett szakítani a fáról és enni kellett. Még is azt mondta nekik Isten, hogy műveljétek a kertet és őrizétek azt. Nem gondolom, hogy ez egy olyan izzadságos, kemény munka volt, hogy előjönnek a derékfájdalmak, meg a nyakfájdalmak, meg mindenféle problémák amiatt, hogy annyit dolgoznak, de mégis azt mondja, hogy munkálkodjatok. Aztán amikor elárujják Istent és jön a bűn a földre és bejön az átok, akkor utána már az szerepel ott az Igében, hogy kemény, fáradságos, izzadságos, nyögvenyelős munkával keresed meg a kenyeredet.

Az egész világ ebben roskadozik ma és nagyon sok ember is. Tehát itt a kérdés az, hogy tenni valamit, vagy nem tenni valamit? Tenni, vagy nem tenni? Ez itt a kérdés. Aztán ott van az 5. vers: Gyűjt nyárban az eszes fiú. Mit csinál? Gyűjt! Ez mit jelent? Aratást jelent. Learat, betakarít, dolgozik vele, magához gyűjti.

Mit csinál a megszegyenítő fiú? Alszik. Belegondolni sem merek, hogy mi hányszor aludtuk át az időt, amikor aratni kellett volna. Nem voltunk figyelmesek, hogy ott volt a lehetőség, ott volt valami, amire rátehetjük a kezünket. Nem láttuk meg, hogy ez az aratásunk. Nem vettük a vezetést, hogy ezt kell tenni, hogy bejöjjön hozzánk az aratás. Nem ismertük ezt fel, mert lusták voltunk, mert restek voltunk. Azt mondja itt gyakorlatilag az Ige, hogy amire nézel, amire figyelsz, az akadályozhat téged. Ezt legjobban a Prédikátor 11,4. mondja, amit az előbb már említettem.

Prédikátor 11,4.

4. Aki a szelet nézi, nem vet az; és aki sűrű fellegre néz, nem arat.

Ez pontosan annak a képe, hogy amire nézel, az téged akadályozhat. Amire nézel, az téged segíthet. Ha nézed a körülményeidet, a lehetőségeidet, ha nézed az anyagi helyzetedet, ha nézed a főnöködnek a lelkiállapotát éppen, vagy nézed azt, hogy te mivel rendelkezel és mindig csak arra nézel, hogy milyen negatív körülmények vannak éppen a világban, akkor nem fogsz magot vetni, mert erre kell, arra kell, amarra kell. De egy bölcs földműves soha, ismétlem, soha, még egyszer mondom, soha nem eszi meg a vetőmagot! Hanem elülteti, mert gondol a jövőre. Előre gondolkodik. A bölcs aratómunkás nem alszik a munka idején, hanem kimegy és arat.

Tizenöt-hús évvel ezelőtt egy idős földműves embernek építettük a házat, aki egy agrármérnök volt. Egy nagyon nagy cégnek volt a vezére. A Dunántúlon óriási hektár ezreket műveltek, vagy százakat biztos. Nyáron dolgoztunk nála és nagyon nehéz volt vele egyeztetnem, mert nagyon keveset volt otthon, csak az esti órákban egy kicsit. Mert amikor megérkeztünk hajnalban, hogy kezdjük a munkát, hat-félhétkor, ő már nem volt otthon. Amikor befejeztük a munkát, még nem ért haza.

Beszélgettem vele és emlékeimben él, nem feltétlenül egy hívő emberről van szó, de tőle hallottam ezt és azóta is beleégett a tudatomba, hogy mit mondott akkor. Azt mondta, hogy nyár van, aratás idő, mindenki a földeken dolgozik. Ez a legkeményebb időszak az egész évben. Hajnalban, éjszaka, lámpafénynél mennek a munkagépek, a traktorok hordják a tárházba, a kombájnok mennek. Nem tehetem meg, én nem mehetek el nyaralni, az embereim dolgoznak a forróságban. Én is ott vagyok velük és megragadom a lehetőséget, hogy lássák, hogy a vezetőjük is ott van velük és csinálja. Elmehetett volna nyaralni, mert övé volt a cég, de azt mondta, hogy az aratási idő a legkeményebb dolog. Azt mondta, hogy több munka van ezzel, mint a föld előkészítéssel, a magvetéssel, vagy a gyomirtózással, vagy bármivel év közben.

Amikor itt van az idő az aratásra, akkor azt csinálni kell. Ez bennem él azóta is, hogy amikor ott a lehetőség, akkor azt ragadd meg! Mert egyébként nagyon sokszor a munkád, amit csinálsz, az aratásod és egyben a magvetésed is. Ez a kettő sokszor együtt van. Ahogy végzed a munkádat azzal a lendülettel, azzal a hozzáállással, azzal a mentalitással, azzal is magot vetsz. Így jön az előléptetés, így jön a bőség.

Amikor kiválósággal végzed a munkádat, kiválósággal végzed az aratást is. Akkor Isten azt mondja, hogy igen, kevesen voltál hű, többet bízok rád ezután. Isten azért adott példákat a természetes világból, hogy megtanítsa bennünket a természetfeletti szellemi dolgokra. Amikor itt az aratás ideje, akkor nagyon szorgalmasnak kell lennünk, akkor cselekedni kell, akkor nem henyélni kell, akkor nem gondolkozni kell, hogy mit csináljak, akkor nem várakozni kell, hanem akkor menni kell és csinálni kell. Amikor az aratás ideje van, akkor nem elmélkedsz azon, hogy vajon

most mit kell csinálni. Akkor nem azon elméledsz, hogy jaj, mennyi meggy van azon a fán, minek termett ennyi, felét nem esszük meg. Hadd rohadjon a másik fele ott rajta! Lehet így is és a saját terméssel megcsinálhatod ezt, de Isten dolgaival nem bánhatunk így.

Amikor itt az aratás ideje, akkor nem aludni kell, mert az aratás nem automatikus, mint ahogy a természetes világban sem az. A Zsoltárok 104-es fejezetben a 28-as vers mondja azt:

Zsoltárok 104,28.

28. Adsz nékik és ők takarnak; megnyitod kezedet, és megtelnek a Te jóvoltoddal

Tehát adsz nékik és ők takarnak. Ez a takarás betakarítást jelent. Tehát aratást jelent. Ki az, aki ad? Isten. Ki az, aki betakarít? Isten? Nem. Az ember. Ő ad, mi begyűjtjük. Ő megnyitja a kezét, esőt ad a vetésre, megnöveli a vetésedet és a kis magból lesz húsz, harminc, ötven meg százszoros meg három- és négyszázszoros. Mert az Ő áldása, az a sokszorozódás. Az Ő áldása a növekedés, de nem Ő fogja összeszedni ezt a te részedre! Nem Ő fogja összeszedni helyetted. Nem fogja természetfeletti módon a bankszámládon lévő számok mögött a nullákat megsokszorozni, csak azért, mert te annyira hiszel és annyira imádkoztál és annyira jó magokat vetettél. Hanem Ő megsokszorozza és ad lehetőséget arra, hogy arassál, de az is kemény munka.

Minden nap be kellett gyűjteni a mannát a zsidóknak akkor, amikor hullott rájuk az égből. Ki adta a mannát? Isten. Kinek kellett begyűjteni? Ki volt az, akinek ki kellett kelnie a sátorból és ki kellett menni a földre és összegyűjteni? Kinek kellett ezt tennie? Az embernek. De mi azt gondoljuk időnként, hogy behull a szánkba az érett cseresznye, várjuk a sült galambot, de nem így működik. Bizony úgy működik ez, mint ahogy a Márk evangélium 4. fejezetében Jézus mondja a 26. verstől.

Márk 4,26–29.

26. És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe.

27. És alszik és fölkel, éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen.

28. Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán.

29. Mihelyt pedig a gabona arravaló, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.

Csodálatos! Nekem nagyon tetszik. Kezdjük az elejéről, a 26. verstől: És monda: úgy van az Úr Istennek az országa, mikor az ember beveti a magot a földbe. Ki veti a magot a földbe? A Szent Szellem? Jön Jézus, vagy jönnek az angyalok és bevetik a magot a földbe? Nem! Az ember beveti a magot a földbe. Utána van lehetőség arra, hogy megpihenjél egy kicsit, aludjál. Ezt mondja itt az Ige:

27. És alszik és fölkel, éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen.

Ezt Isten végzi, ez nem a mi dolgunk. Ne cseréljünk meg funkciókat, meg feladatokat. Ne akarjuk mi kigondolni, hogyan lesz majd termésünk, ne akarjuk kigondolni, hogyan lesz növekedésünk, hogy Isten ezt honnan adja majd meg nekem. Hiszen nem kapok fizetésemelést, a nyugdíjfolyósító sem ad kétszer annyit. Honnan lesz nekem? Miből lesz nekem? Válság is van, meg infláció is, a kenyér ára is sok. Lehetne sorolni és sorolni, hogy mennyi kifogásunk van arra, hogy miért mi akarjuk megoldani, hogy legyen bőségünk, de ez nem a mi részünk! Mit kell tennünk? Békességben lennünk és rábízunk Istenre. Az én dolgom mi? Elvessem a magot! Az Ő dolga, hogy megsokasítsa, felnövelje, beérlelje. Mert magától terem a föld, először füvet, aztán kalászt, aztán teljes búzát a kalászbán. Gyönyörű képe ez a búza növekedésének. Mihelyt pedig a gabona arra való, azaz beérett, besárgult, azonnal sarlót ereszt rá. Kicsoda? Ki az, aki sarlót ereszt rá? Jön Isten és azt mondja, hogy pihenjél fiam, majd én elvégzem, nem kell neked a kertben annyit sarlózni, nem kell neked aratni, pihenjél meg, várakozzál rám, majd én ezt megcsinálom helyetted! Dehogya! Szó sincs róla!

29. Mihelyt pedig a gabona arravaló, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.

Mikor ereszti rá a sarlót? Amikor az aratás elérkezett. Tudnod kell, hogy mikor van az aratás. Még lehet, hogy van benned egy-két kérdőjel, hogy miért így beszélek erről, de a végén, ha belefér, akkor talán kibontjuk ezt még jobban.

Galata 6,7–9.

7. Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt is fogja aratni.

8. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a Szellemnek, a Szellemből arat örök életet.

9. A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk majd, ha el nem lankadunk.

Halleluja! Egy halvány, halk áment hallottam. Felolvasom még egyszer a 9-est, hátha fölértek. Nem most kell aludni! „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk majd, ha el nem lankadunk.” Mikor van az aratás ideje? A maga idejében! Időben! Bocsánat, hogy ezt mondom, nem tudom ennél durvábban és csúnyábban kifejezni magam, de sokan azt gondolják, hogy Isten nem normális. Nem érti, hogy nekem most van szükségem erre? Nem látja, hogy nekem milyen hiányom, milyen szükségem van? Nekem most van ez a problémám, nekem azonnal kell a válasz! Azonnal! Isten olyan kegyelmes időnként, hogy meg is adja, de azért Jézus elmondta a királyságról, hogy működik ez. El kell vetni a magot, hogy a megfelelő időben arathassál.

Tudod, Isten az időtengelyen lát mindent előre, tudja a múltat, a jelent, a jövőt, mindent ismer, és tudja azt, hogy neked holnap, egy év múlva, öt év múlva, tíz év múlva milyen aratásra van szükséged. Látja ezt? Látja, mert mindent tud, de te nem látod. Te csak azt látod és azt hallod, hogy Ő mond neked valamit most. Most vessél magot! Miért, Uram? Minek? Mindenem megvan, minden rendben van, nincs szükségem semmire. Igen ám, csak amit most vetsz el magot, azt majd aratni fogod a maga idejében, akkor, amikor odaérsz az időben és szükséged lesz rá. Ha most elmulasztod, hogy magot vessél, és odaérsz a szükségbe, hogy Uram, adjál nekem most gyorsan termést, de nem vetted el a magot, nem lesz aratásod, mert idő kell hozzá. Ha elkezdesz most magot vetni, az idő telik, és valamikor itt lesz majd az aratásod, de neked most van szükséged rá. Látod azt, hogy amikor ott van az idő a vetésre, akkor nem kérdéseket kell feltenni, hogy de hát miért és miért oda és miért ennyit? Nekem ez most nem alkalmas, ez nekem most alkalmatlan!

Valaki egyszer azt mondta, egy híres prédikátor és egyet tudok vele érteni, mert velem is így volt ez mindig, hogy amikor Isten arra kért, hogy vessek magot akárkinek, akárhova, akármilyen mértékben, akkor soha-soha nem kérdezte meg azt, hogy fiam, ez neked alkalmas? Neked ez most kényelmes? Neked ehhez van kedved? Soha nem kérdezte meg, hanem azt mondta, hogy most itt van a vezetésem, ezt tedd meg! És akkor vagy engedelmes az ember készségesen, vagy nem. Számtalan bizonyágunk van – elmondhatjuk ezt a feleségemmel –, hogy mennyire sokszor vetettünk magot, és amikor odaértünk bizonyos élethelyzetekbe, bizonyos dolgokhoz, akkor készen volt az aratásunk, és nem volt hiányunk. Mindig is úgy akartam én építkezni saját részre – ugye építőiparral foglalkoztam, kivitelezést csináltam hosszú éveken keresztül. Közel húsz éven keresztül másoknak építettünk, felújítottunk, átalakítottunk. Láttam, hogy micsoda probléma az, amikor fogy a pénz és a végét már nem tudják befejezni, már különféle kompromisszumokat kell kötni és már nem azt az anyagot veszik, már nem azt a csempét veszik, most már csak fehér festékre telik, most már nem lesz térkő az udvaron, csak sóder. Mondtam, hogy Uram, én ezt nem akarom, én nem akarok így építkezni! Azt akarom, hogy amikor majd mi építkezünk, akkor majd minden bőségesen meglegyen és rendelkezésre álljon, ne kelljen ezzel szembesülni. Tudatosan elkezdtem ehhez magot vetni. Hosszú-hosszú évekkorábban, mielőtt nekünk még lett volna saját házunk.

Hadd mondjak el egy bizonyágot, még ha az idő el is megy ezzel és nem tudom befejezni ma. Volt egy kedves pásztor testvérünk, aki szerette volna a házat hőszigetelni. Mi ezt a munkát is végeztük többek között és az Úr szólt a szívemhez, hogy akkor ezt vegyem a nyakamba és ezt finanszírozzam én neki. Megvettük az anyagot, az én brigádom megcsinálta, természetesen önköltségi áron megcsináltuk és alig akarták ezt elfogadni, meg elhinni, hogy ilyen lehetséges, hogy valaki ezt megteszi helyettük. Először nem is nagyon értették. Természetesen elfogadtuk a feleségének a kakaspörköltjét, amit főzött nekünk munka közben, azt azért megettük, de elvégeztük ezt a munkát teljesen magvetés címszóval, mert az Úr erre vezetett. A Szellem erre vezetett és ebben békességem volt. Aztán eljutottunk oda, hogy mi is építkezünk, házat vettünk és átalakítottunk és

felújítottunk. Elég sokáig csináltuk, de soha nem azért húzódtott, mert nem volt rá pénz, hanem mert sok mindent végeztünk rajta. Soha semmiben hiányt nem szenvedtünk, mindent, amit akartunk, mindenre megvolt a pénz. Tudod, nagyon jó ezt látni, élni, megtapasztalni. Akkor, amikor azt a szigetelési munkát megfinanszíroztuk, akkor annyi pénzünk sem volt, hogy annak a jövődöbeli háznak akár a kezdő részletét befizessük. Semmi! Tehát nem volt meg, nemhogy egy házra való, hanem egy töredékre való sem, de magot vetettünk évekkkel előre.

Aztán eszembe jut egy másik eset, amikor valakinek, aki autóval szolgált, lett egy motorproblémája és mondtam, hogy ennek az autónak mennie kell és szeretném ezt kifizetni helyetted. Nagy könnyes szemekkel elfogadta és nagyon nagy öröm volt látni, hogy az autóval tudott menni és tudott szolgálni. Aztán amikor odaértünk mi, hogy a mi autónkkal volt valami gubanc, probléma, akkor minden gond nélkül ki tudtuk fizetni a javíttatási költséget. Ez így működik!

Amikor ott a lehetőség, és nyitott szemmel jársz, akkor mindig találsz lehetőséget, hogy milyen szükségletet töltsél be. Ez nem azt jelenti, hogy neked kell minden szükségletet betölteni. Ezt azért elmondom felkiáltójellel: ha látsz egy szükségletet, az nem azt jelenti, hogy azt neked kell betölteni! Ámen! Kérdezd meg az Urat, hogy kell-e ebbe adnod, ha igen, akkor mennyit. De ha ott ezt nem teszed meg, a felhőre tekintesz, nem vetsz magot. Ugyanakkor az aratásnál is – ó, hát én ezt nem engedhetem meg magamnak! – hit kell sokszor ahhoz, hogy az ember kilépjön.

Olyan házat vettünk meg adósságmentesen, ami túlmutatott az évekkkel előtte levő anyagi korlátainkon bőven, de hitben léptünk ki és mindenféle kölcsön, hitel és mindenféle tartozás nélkül élünk benne a mai napon is és így is vettük meg és újítottuk fel és nem fogyott el a pénzünk. Úgyhogy halleluja, Isten nem csúfoltat meg, amit vet az ember, azt aratja. Ez így működik, de ehhez hit kell, ehhez készséges szív kell, ehhez engedelmesség kell, ehhez kell az, hogy az ember nyitott szemmel járjon és, hogy időnként türelmet mutasson, mert magvetés nélkül nincs aratás, aratás nélkül pedig kárba vész a termés.

A Jeremiás 5,24-ben van egy igevers, aminek az egész szövegekörnyezetét jó lenne felolvasni most és beszélni arról, hogy milyen kontextusban hangzik el. Erre most nincs idő, de azért a Jeremiás 5,24-et felolvasom, ami így hangzik:

Jeremiás 5,24.

24. És még szívükben sem mondják: Oh, csak félnők az Urat, a mi Istenünket, aki esőt, korai és késői záport ad annak idejében; az aratásnak rendelt heteit megőrzi számunkra!

Gyönyörű igevers, érdemes ezen elgondolkodni. Van egy tökéletes példa a Lukács evangélium 5. fejezetében arra, hogy hogyan is működik ez a vetés-aratás dolog. Jézus és Péter találkozásának a története, amiről sokan úgy gondolják, hogy ez az első találkozásuk, hogy itt találkoztak először, mert itt hívja el Jézus Pétert a saját kis szolgálói csapatába, de azt olvassuk hat igeverssel korábban itt a Lukácsban, hogy Jézus meggyógyította Péter anyósát. Ez korábban volt, tehát nem ez az első találkozásuk, Péter már találkozott Jézussal, látta az Ő csodáját, erejét, és akkor jön ez a halfogásos sztori, amit a Lukács 5-ből szeretnék felolvasni 1–7-ig. Szeretném, ha ezt ki tudnánk fejteni egy kicsit.

Lukács 5,1–7.

1. És lőn, hogy mikor a sokaság hozzátódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, Ő a Genezáret tavánál áll vala;

2. És látott két hajót állani a vízen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálójukat.

3. És Ő bemenvén az egyik hajóba, amely a Simoné volt, kérte őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot.

4. Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálójukat fogásra.

5. És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a Te parancsolatodra kivetem a hálót.

6. És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk.

7. Intének azért társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedének.

Azt hiszem, hogy ezt a legközelebb, amikor én szolgállok, bőségesebben ki fogjuk bontani, de most egy pár mondatot hadd mondjak el erről, mert egy fél alkalom lenne ez a pár igevers. Itt azért látni kell több mindent, én úgy gondolom. Amiről szeretnék beszélni többek között az, hogy érdekes, hogy Jézus nem a hallgatói közül választotta ki a tanítványait. Azt olvassuk itt, hogy nagy sokaság követé Őt, hogy hallgassák az Ő beszédét. Tehát voltak emberek, akik kíváncsiak voltak az Ő szavára és hallani akarták Isten beszédét. Ott van sok ezer ember és mondaná azt, hogy te figyelsz a legjobban, te vagy a legtündöklőbb, csillogó szemű, téged választalak, te kövess engem! Jézus nem ezt csinálja, hanem kiválasztja Pétert, Jakabot, Jánost, akik mit csináltak éppen akkor? Dolgoztak. Munkában voltak. Elhívta azokat a munka mellől. Isten sok embert a szorgalmas munkája mellől hív el, mert tudja, hogy a szorgalmas ember, aki a munkájában is, tehát alapjáraton is szorgalmas és hűséges abban, amit végez, azt tudja nagyon jól használni az Ő királyságában.

Gondolj Elizeusra, ő mit csinált, amikor elhívást kapott? Tizenkét pár ökörrrel szántott, huszonnégy darab ökörrrel szántott. Ott volt Dávid, akit elhívott. Mit csinált Dávid? Lógatta a lábát a Jordánba? Nem, a juhokat őrizte. Pásztorolta őket, még ha csak egy pár bárányról volt szó, akkor is, megvédélmezte őket. Úgy gondolom, hogy szorgalmasnak lenni jó tulajdonság, amit Isten tud használni.

Itt a teljes történet megértéséhez nagyon szükséges az, hogy bele tudjuk képzelni magunkat Péterék helyébe. Azt olvassuk, hogy ők éjszaka halásztak. Ha éjszaka halászol, az azt jelenti, hogy valamikor délután elkezdés erre felkészülni, előkészíted a hajódat, a csónakodat, előkészíted a hálókat, a szerszámokat. Bemész, bevezel, az is egy munka, kiveted a hálót, az is munka, behúzni a hálót még nagyobb munka. Ezt csinálod egész éjjel és elfáradsz benne. Azt olvassuk, hogy Jézus akkor találkozott velük itt a tóparton, amikor ők a hálójukat mosták. Úgy mosták a hálót, hogy nem fogtak semmit. Miért kell a hálót mosni, ha nem fogtál semmit? Nem lett halnyálkás, mit kell abból kimosni? Tudod, amikor az ember halászik, van egy csomó minden a vízben, nem csak hal. Az ágak, a növények, a döglött galambtól kezdve, mindenféle szennyeződés, amit a háló összeszed. Össze is szedte ezeket, de halakat nem fogtak. De ki kell mosni a hálót. Miért? Mert nem lehet büdösen, koszosan elrakni, mert jön a következő műszak, a következő nap és nem lehet olyan szerszámmal dolgozni, ami nem tiszta.

Tehát az egész éjszakai fáradságos munka után, amikor nem fogtak semmit, frusztráltak és mindenféle bajuk van, fáradtak és álmosak és nyugósek és ég a szemük és dobálják ki az ágakat a hálóból, akkor jön egy vándor prédikátor, vagy ki tudja, ki mit gondolt róla, aki azt mondja, hogy fiúk, nem mentek most aludni! Mehetnétek, ha akartok, de én most megkérlek benneteket, hogy menjünk vissza a vízre! Egy szívességet kérek. Ez itt nagyon érdekes, Jézus az egész föld teremtője, aki a teremtményét kéri meg egy szívességre. Nem? De! Megtehetette volna azt, hogy azt mondja, hogy te, Péter, menjél haza, aludjál, látom fáradt vagy, tudok én is evezni tíz métert befelé, csak add kölcsön a hajódat!

Vagy azt mondja, ahogy utolsó hetekben a szárával kapcsolatban, hogy nekem szükségem van rá, én vagyok a királyok Királya, add ide azt a hajót, ha tetszik, ha nem! De Jézus szelíd, alázatos és felkínál egy lehetőséget Péternek. Mire? Arra, hogy magot vessen, hogy beszálljon valamilyen mértékben, valamilyen módon az Evangélium hirdetésébe. Beszállt abba a munkába, ami az Isten királyságának terjesztése és hirdetése, Jézus munkájába. Beevez pár méterre és Jézus elkezd beszélni. Nem tudom, hányan jártatok Galileán, ahol feltételezik, hogy ez a történet megtörtént, ott egy amfiteátrumszerű domboldal van. Ott volt sokezer ember. Az egyszerű fizikát, amit Ő teremtett, kihasználja, mert a vízen jól terjed a hang. Jézus prédikál a csónakból és Péter ott támasztja a fejét és csodálkozik, hogy milyen szépen beszél, milyen jól beszél, de ki tudja, lehet, hogy a feje majd lecsuklott, mert egész éjjel nem aludt. Ezt sokan nem látják itt, csak azt, hogy bárcsak velem történt volna ez!

Az a helyzet, hogy nagyon sokszor ilyenkor, amikor Isten tőlünk ilyesmit kér, akkor mi hazamegyünk és alszunk. Péter nem ment haza aludni. Ha hazamegy aludni, akkor nagyon könnyen

átaludhatta volna az aratását, úgy, mint a Példabeszédek 10,5-ben a megszegyenítő fiú, aki az aratás idején alszik. Beteljesíthette volna a Prédikátor 11,4-et, hogy a körülményre néz, a fáradságra néz, a lustaságra néz, az elkedvetlenedésre néz, hogy nem fogtam semmit egész éjjel, ezért hát hadd pihenjem már ki magam! Ha bemegyek veled csónakázni és te itt órákat prédikálsz, Jézus, mire kijövök, ott van mindjárt a következő műszakkezdés-ideje. Mert délután megint készülnöm kell arra, hogy menjek ismét éjszaka dolgozni. Már huszonnégy, huszonhat órája talpon vagyok, és az már negyvennyolc óra lesz, amit már nem fogok kibírni. Nekem haza kell mennem pihenni, azért, hogy tudjak munkát végezni. Jézus, értsd meg, hogy nekem aludni kell, nekem pihenni kell, nekem el kell végeznem az én dolgomat az én módom szerint! Nagyon könnyen itt Péter azt mondhatta volna, hogy ne haragudj, Jézus, köszi, hogy meggyógyítottad anyósomat, de ez azért már több a soknál, ne kérjél már tőlem ilyet, fáradt vagyok! Jézus felajánlja a lehetőséget mindannyiunknak, hogy vessünk az Ő szolgálatába, az Ő életébe, a királyságba. Van úgy sokszor, hogy mi ezt elnapoljuk és nem vetünk magot.

Tovább menve, azt mondja Jézus, miután befejezte a prédikációját, valószínűleg sokkal hosszabban beszélt, mint én most itt nektek. Ezt zárójelbe mondom, hogy azért éreztétek azt, hogy türelmesnek kell lenni.

4. Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálótokat fogásra.

Itt van ez az ács, egy ács fia, aki egy több generáció óta halászáttal foglalkozó mesterembernek osztja az észet, hogy fényes nappal, amikor a halak lent vannak az átlátszó víz mélyén és nem lehet halat fogni nappal, de azt mondja neki, hogy menjél be és dobd ki a hálót! Itt is mondhatta volna azt Péter, hogy de figyelj, én értek hozzá, te nem értesz hozzá, bízd ezt már rám! Majd én most hazamegyek, alszok, pihenek, lefürdök, eszek egy jót, mert éhes is vagyok, nem ettem már egy napja. Azt mondja Jézus, hogy menj ki, és dobd ki a hálót! És mindezek mellett bizonyára izgatott volt Péter az elméjében, biztos, hogy csodálatos prédikáció volt. Jézusnak nem hiszem, hogy volt unalmas beszéde, de az elsődleges válasza Péternek az, hogy nem. Mit mond? Egész éjjel fáradtunk, Jézus, egész éjjel, keményen dolgoztam. Egész éjjel fáradtunk, de nem fogtunk semmit. Annyira jó és ami miatt benne van ez a történet a Bibliában többek között, az a mondat, amit ez után mond: de a Te szavadra, mert Te mondtad, kimegyek és kivetem a hálót. Ez a kulcsa itt az egész történetnek, hogy amit Jézus mond, azt Péter megcselekedte és látjuk az eredményét, hogy annyi halat fogtak, hogy szakadoztak a hálók, majd elsüllyedtek a csónakok és nem egy napi bevétel, nem egy heti bevétel, talán egyhavi, vagy egy félévnyi bevételt is hozott ez Péternek, mert ő halászember volt.

A túláradás így jött el, de látod azt, hogy álmos volt, fáradt volt és mondhatta volna azt, hogy most kimegyek fényes nappal, akkor már be se kell jönnöm éjszakai műszakra, már maradhatok kint, mert már elmegy annyira az idő délutánra, hogy bevezni, kievezni. Nem volt motorcsónak. Álmosan, fáradtan, ott az aratásidő. Átaludhatta volna Péter az aratását, ha azt mondja, hogy nekem haza kell mennem, nekem most ez nem alkalmas, hogy megtegyem, nekem most ez nem alkalmas idő.

Álljatok föl, kérlek benneteket. Mondhatta volna, hogy nem alkalmas most ez nekem. Mondta azt, hogy nem, nem, nem, Jézus! De hála Istennek, nem ezt mondta, hanem hogy a Te szavadra, Jézus, mert Te mondtad, ezért megteszem! Megfeszítette magát és bizonyára azt hiszem, hogy amikor meglátta a halak sokaságát a hálóban, akkor egy olyan öröm robbant ki belőle, hogy minden álmosága elment, mintha egy dupla kávé ivott volna meg.

Mennyei Atyánk, hálások vagyunk Neked a Te jóságodért, a Te kegyelmedért, az Igédért, mert a Te Igédből világosságot és bölcsességet kaphatunk. Köszönjük Neked azt, hogy az Ige szól hozzánk, és köszönjük, hogy vezetsz bennünket a Te Szellemeddel. Azért imádkozunk, Atyánk, hogy taníts minket arra, hogy érzékenyek legyünk a Te Szellemed vezetésére, hogy megláthassuk, meghallhassuk tisztán, világosan és megtanulhassuk azt, hogy amikor Te szólsz hozzánk, akkor annak engedelmesen alávetve magunkat a Te akaratomnak, cselekedjünk, hogy a megfelelő időben magokat tudjunk vetni és aratni tudjunk, hogy eljussunk arra a bőséges földre, amelyet Te nekünk

adtál a Krisztusban. Köszönjük Neked, Atyánk, hogy épülhetünk, hogy fejlődhetünk, hogy segíthetjük egymást is ebben a hitünk és a bizonyságaink által. Dicsérünk Téged azért, amit eddig is nekünk adtál és megmutattál nekünk a Te Igédből. Adj, Uram, nekünk a Te Igéd után való éhséget, még nagyobb vágyat és éhséget, hogy éhezünk a Te Igéddel való közösséget, a Veled való közösséget, hogy ebből a közösségből erőt merítve tudjunk hitben állni, várakozni, ha kell, szárnyalni, futni, járni és nem meg lankadni sohasem. Jézus hatalmas nevében. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com